

Ето ние, рускитѣ интелегентни, прѣгърбени отъ тяжеститѣ на тази емиграция, уморени отъ този страшенъ пжтъ, по който вървимъ сега, често безъ чуждо участие, като прѣодоляваме нечувани морални мжки — ние ще занесеме въ Русия нравствено прѣбраждане, суровъ духъ и спомени, отъ които ще вѣе хладъ къмъ запада. Ние бѣхме върващи, ние дойдохме въ славянскитѣ страни нещастни и ще си отидемъ — нека ми бждатъ простени тѣзи редове — скептици.

Съвсѣмъ не това се е случило съ Ив. Вазова. Русия — въ това врѣме — нашитѣ бащи сж му вдѣхнали нови сили, запалили сж въ него новъ огнь. Въ Русия Вазовъ, вдѣхновенъ отъ настроението на руското общество, е написалъ най-добрия си романъ „Подъ игото“. Отъ Русия българскиятъ поетъ се е върналъ въ отечеството си съ тази възторжена вѣра въ Русия, съ която е стжпилъ въ нейната земя.

Той не се е разочаровалъ . . .

Великиятъ български художникъ самъ ни свидѣтельствува за Русия, която замлѣкна, отиде си, но която ще се върне отново и ще осѣни свѣта съ подвига на любовта, братството и свободата.

Трѣбва да върваме въ това, иначе нейната гибель ще бжде едно непоправимо нещастие.

Тя, великата, ще се върне . . .

За това родено въ мене съзнание, за това чувство — азъ се покланямъ низко на българския поетъ.

Русское дѣло, г. II, бр. 105,
(200), стр. 2, 31 окт. 1920 г.

Левъ Магеровскій.

ЮБИЛЕЯТЪ НА ИВАНЪ ВАЗОВЪ.

Тия дни въ България биде отпразнуванъ петдесетгодишниятъ юбилей отъ дѣйността на извѣстния български поетъ Иванъ Вазовъ. Тоя юбилей се отпразнува не само въ литературнитѣ общества и кръжоци, не само въ университетскитѣ аудитории и научнитѣ институти, но бѣ истинско национално тържество. За иднитѣ поколения Иванъ Вазовъ ще бжде не само единъ отъ най-яркитѣ изразители на художественитѣ идеали на своето врѣме, но и най-добрия пѣ-